

Seg vil ikke hermed have udtalt, at man behøver just en Approbation baade af Formanden og af den administrerende Direktør, men jeg mener, at skal Ministeren have nogen Indflydelse paa Bestyrelsens Sammensætning, maa det være den Person, paa hvilken Accenten ligger, paa hvem Approbationen maa falde. Seg forbeholder mig at overveie det. Hvad man vil vedtage, skal jeg henstille. Seg skal rette en Feil, som jeg begik i det andet Thing, idet jeg sagde, at Forskjellen mellem den jydsk og den sjællandske Forening er den, at den jydsk Kreditforening har en administrerende Direktør og den sjællandske har sin Formand som administrerende Direktør. Det Sidste er ikke rigtigt. Det er forsaavidt rigtigt, som den sjællandske Forening ikke har nogen særlig administrerende Direktør, det er et Medlem af Bestyrelsen, som er det, men dette Medlem er ikke Formanden. Det er en mindre Feil, men det skader ingenlunde at rette den. Hvad et andet Vædringsforslag angaar, nemlig at hele Stykket skal udgaa, synes jeg, det maa fraraades ganske overordentligt. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 2 af 5 ærede Medlemmer angaar, skal jeg sige, [at jeg for min Person ikke har Noget mod dette Forslag. Det har været min Mening, og det, at Ordene „om begjærte“ udgaaar paa den Maade, som det er foreslaaet her, har jeg ikke Noget imod, det synes jeg, er meget fornøftigt. Det, der har været Meningen, er at komme den procentvise Beregning tillivs, at komme det Punkt tillivs, at jo høiere Laan en Mand indstiller, desto høiere Laan faar han; thi det er jo de fleste enige om, at det maa man helst for de vedkommende Repræsentanters egen Skyld se at blive af med. Derfor behøver der ikke at sættes nogen Klif paa dem. Det andet Forslag betegner efter min Mening noget Andet, nemlig at Lønningens Størrelse kan sættes i et Forhold til Arbeidet, ikke til Indstillingerne af Laanets Størrelse, og det skal jeg ikke have Noget imod for min Person, men om det kan gennemføres andsteds, skal jeg ikke kunne sige. Det følgende Vædringsforslag under Nr. 3 angaar Rentens Erlæggelse. Som bekendt var Bestemmelsen herom ikke opstillet fra først af, og hvad Stilling man vil tage hertil, skal jeg ganske henstille. Seg kan ikke vide, hvorledes det andet Thing vil stille sig til en Vædring i den Retning. Seg har ikke betragtet det som en Hovedændring, men paa den anden Side kan jeg ikke negte, at jeg har noget paaskjønnet at faae den paagjældende Bestemmelse sat ind, fordi jeg ved at efterse Regnskaberne og deslige

blev opmærksom paa, at Restancerne vare overmaade langstrakte i denne Forening. Altsaa, naar Forudbetaling fandt Sted, og der saa blev langstrakte Restancer, hvad der sikkert vil blive, var der Udfigt til at faae Renterne ind i den Termin, hvori de skulle falde, men det er der nu ikke Udfigt til. Seg tror, det er en Vædring, man kan gaa med til. Med Hensyn til Vædringsforslaget til § 2, andet Stykke, skal jeg gjøre opmærksom paa, at dette Stykke angaar tre Ting. Den første er, at den hidtilværende Interessent kan gaa over i den nye Serie og saa skal betoste Udgifterne ved den nye Vædring. Det betragter jeg som en Selvfølge, og det behøver ikke at staa i Loven; det maa altid gjøres gjældende. Seg har forresten allerede omtalt det. Et ganske andet Spørgsmaal er, i hvilke Tilfælde man skal forlange en ny Vædring. Det er et ganske andet, derfra forskjelligt Spørgsmaal, som ikke kan være afgjort ved denne Redaktion. De Tilfælde, hvor det maa forlanges, ere ligefremme, og det kan gjerne være, at det maa ske, selv ved meget nye Laan, og at man da maa komme til en lempelig Fremgangsmaade. Men det ønsker jeg ikke at udtale mig om i Diebliffet. Det er ikke et Spørgsmaal, som bliver afgjort her. Altsaa, hvad enten det gaar ud, eller det ikke gaar ud, vil det blive gjort gjældende alligevel af Administrationen, og det er jo en Selvfølge — det ville ærede Medlemmer, som ere inde i Sagen, let kunne forstaa — at man ikke kan betale for en Interessent, saa ofte han behager, thi saa vilde han kunne gaa ind, melde sig ud til næste Aar og gaa ind igjen, og det kunde aldrig gaa an. Saa kommer Bestemmelsen om, at han skal lade sin Andel i Reservecapitalen forblive henstaaende i den ældre Serie og udfylde den til 2 pCt. af Laanets oprindelige Beløb. Det er Noget, som sædvanlig sker i alle Kreditforeninger. Der er i alt Fald ikke mig Andet bekendt, end at det er blevet gjort gjældende i alle Kreditforeninger, at Interessenterne ved Overgang fra den ene Serie til den anden skulle lade deres Andel i Reservecapitalen og efterlade sig en vis Størrelse i Reservecapitalen. Der er jo nemlig en Ting, som man ikke ret vel maa glemme, nemlig at der ikke er solidarisk Ansvar mellem Serierne, i alt Fald ikke uden til en vis Grad og indenfor visse Grændser. Derfor er det en meget vanskelig Sag at gaa ind paa, at de fleste af Deltagerne kunne løbe ud af en Serie og lade dem, der blive tilbage, om Resten og derved blive løste fra deres solidariske Ansvar. Det solidariske Ansvar er